

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 140/2010-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosti [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžp 9/2009 a jeho rozsudkom z 11. júna 2009, v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžp 13/2009 a jeho rozsudkom z 2. júna 2009, v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžp 38/2009 a jeho rozsudkom z 2. júna 2009, v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžp 25/2009 a jeho rozsudkom z 2. júna 2009, v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžp 12/2009 a jeho rozsudkom z 27. augusta 2009 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti [REDAKOVANÉ] vedené Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 140/2010, sp. zn. II. ÚS 141/2010, sp. zn. II. ÚS 142/2010, sp. zn. II. ÚS 143/2010 a sp. zn. II. ÚS 144/2010 prijíma na ďalšie konanie a spája ich na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. II. ÚS 140/2010.

2. Konanie o sťažnostiach [REDAKOVANÉ] prerušuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. septembra 2009 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžp 9/2009 a jeho rozsudkom z 11. júna 2009. Sťažnosti bola po doručení ústavnému súdu pôvodne pridelená sp. zn. Rvp 1637/09.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa domáha priznania postavenia účastníka konania vo veci žiadosti Mestského podniku [REDAKOVANÉ], týkajúcej sa vydania súhlasov v súvislosti s realizáciou výstavby protipožiarnej lesnej cesty v chránenom území [REDAKOVANÉ]. Krajský úrad životného prostredia v Prešove, odbor kvality životného prostredia (ďalej len „krajský úrad“) rozhodnutím č. k. 1/2008/00587-011 z 9. mája 2008 nepriznal sťažovateľovi postavenie účastníka konania v predmetnej veci. Proti tomuto rozhodnutiu krajského úradu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodlo Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, odbor ochrany prírody a starostlivosti o krajinu (ďalej len „ministerstvo“) rozhodnutím sp. zn. 7986/2008-2.1 z 13. júna 2008 tak, že odvolanie zamietlo a potvrdilo napadnuté rozhodnutie krajského úradu.

Sťažovateľ podal proti označenému rozhodnutiu ministerstva žalobu Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktorou sa domáhal zrušenia tohto rozhodnutia ministerstva ako aj rozhodnutia krajského úradu a vrátenia veci na ďalšie konanie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 S 71/2008 z 19. decembra 2008 žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku sa sťažovateľ v zákonnej lehote odvolal. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn.

3 Sžp 9/2009 z 11. júna 2009 potvrdil rozsudok krajského súdu a sťažovateľovi nepriznal právo na náhradu trov konania.

Podľa názoru sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 3 Sžp 9/2009 z 11. júna 2009, ako aj postupom, ktorý mu predchádzal, porušil najvyšší súd jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že najvyšší súd v tejto veci postupoval a rozhodol zásadne odlišne ako v inej druhovo identickej veci.

2. Ústavnému súdu bola 18. septembra 2009 doručená ďalšia sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžp 13/2009 a jeho rozsudkom z 2. júna 2009. Sťažnosti bola po doručení ústavnému súdu pôvodne pridelená sp. zn. Rvp 1652/09.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa domáhal priznania postavenia účastníka konania vo veci žiadosti štátneho podniku [REDAKOVANÉ], generálne riaditeľstvo o povolenie výnimky z podmienok ochrany chráneného živočícha - medveďa hnedého. Ministerstvo rozhodnutím sp. zn. 3525/2008-2.1/KD z 21. apríla 2008 sťažovateľovi nepriznalo postavenie účastníka konania v predmetnej veci. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ rozklad, o ktorom rozhodol minister životného prostredia Slovenskej republiky (ďalej len „minister“) rozhodnutím sp. zn. 89/2008-rozkl. z 26. júna 2008 tak, že rozklad sťažovateľa zamietol a potvrdil napadnuté rozhodnutie ministerstva.

Sťažovateľ podal proti označenému rozhodnutia ministra žalobu krajskému súdu, ktorou sa domáhal zrušenia tohto rozhodnutia, ako aj označeného rozhodnutia ministerstva ako správneho orgánu prvého stupňa, a vrátenia veci na ďalšie konanie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 S 89/2008 z 19. decembra 2008 žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku sa sťažovateľ v zákonnej lehote odvolal. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Sžp 13/2009 z 2. júna 2009 potvrdil rozsudok krajského súdu a sťažovateľovi nepriznal právo na náhradu trov konania.

Podľa názoru sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 5 Sžp 13/2009 z 2. júna 2009, ako aj postupom, ktorý mu predchádzal, porušil najvyšší súd jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že najvyšší súd v tejto veci postupoval a rozhodol zásadne odlišne ako v inej druhovo identickej veci.

3. Ústavnému súdu bola 25. septembra 2009 doručená aj ďalšia sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžp 38/2009 a jeho rozsudkom z 2. júna 2009. Sťažnosti bola po doručení ústavnému súdu pôvodne pridelená sp. zn. Rvp 1688/09.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa domáhal priznania postavenia účastníka konania vo veci žiadosti [REDAKOVANÉ] o povolenie výnimky z podmienok ochrany chráneného živočícha - medveďa hnedého. Ministerstvo rozhodnutím sp. zn. 3528/2008-2.1/KD z 22. apríla 2008 sťažovateľovi nepriznalo postavenie účastníka konania v predmetnej veci. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ rozklad, o ktorom rozhodol minister rozhodnutím sp. zn. 66/2008-rozkl. z 26. júna 2008 tak, že rozklad sťažovateľa zamietol a potvrdil napadnuté rozhodnutie ministerstva.

Sťažovateľ podal proti označenému rozhodnutia ministra žalobu krajskému súdu, ktorou sa domáhal zrušenia tohto rozhodnutia, ako aj označeného rozhodnutia ministerstva ako správneho orgánu prvého stupňa, a vrátenia veci na ďalšie konanie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 S 171/2008 z 13. januára 2009 žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku sa sťažovateľ v zákonnej lehote odvolal. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Sžp 38/2009 z 2. júna 2009 potvrdil rozsudok krajského súdu a sťažovateľovi nepriznal právo na náhradu trov konania.

Podľa názoru sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 5 Sžp 38/2009 z 2. júna 2009, ako aj postupom, ktorý mu predchádzal, porušil najvyšší súd jeho základné právo podľa čl. 46

ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že najvyšší súd v tejto veci postupoval a rozhodol zásadne odlišne ako v inej druhovo identickej veci.

4. Ústavnému súdu bola 30. septembra 2009 doručená sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžp 25/2009 a jeho rozsudkom z 2. júna 2009. Sťažnosti bola po doručení ústavnému súdu pôvodne pridelená sp. zn.. Rvp 1722/09.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa domáhal priznania postavenia účastníka konania vo veci žiadosti [REDACTED] o povolenie výnimky z podmienok ochrany chráneného živočícha - medveďa hnedého. Ministerstvo rozhodnutím sp. zn. 4267/2008-2.1/KD z 22. apríla 2008 sťažovateľovi nepriznalo postavenie účastníka konania v predmetnej veci. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ rozklad, o ktorom rozhodol minister rozhodnutím sp. zn. 102/2008-rozkl. z 26. júna 2008 tak, že rozklad sťažovateľa zamietol a potvrdil napadnuté rozhodnutie ministerstva.

Sťažovateľ podal proti označenému rozhodnutia ministra žalobu krajskému súdu, ktorou sa domáhal zrušenia tohto rozhodnutia, ako aj označeného rozhodnutia ministerstva ako správneho orgánu prvého stupňa, a vrátenia veci na ďalšie konanie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 S 176/2008 z 10. decembra 2008 žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku sa sťažovateľ v zákonnej lehote odvolal. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Sžp 25/2009 z 2. júna 2009 potvrdil rozsudok krajského súdu a sťažovateľovi nepriznal právo na náhradu trov konania.

Podľa názoru sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 5 Sžp 25/2009 z 2. júna 2009, ako aj postupom, ktorý mu predchádzal, porušil najvyšší súd jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že najvyšší súd v tejto veci postupoval a rozhodol zásadne odlišne ako v inej druhovo identickej veci.

5. Ústavnému súdu bola napokon 15. októbra 2009 doručená sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžp 12/2009 a jeho rozsudkom z 27. augusta 2009. Sťažnosti bola po doručení ústavnému súdu pôvodne pridelená sp. zn. Rvp 1834/09.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa domáhal priznania postavenia účastníka konania vo veci žiadosti [REDAKOVANÉ] o povolenie výnimky z podmienok ochrany chráneného živočícha - medveďa hnedého. Ministerstvo rozhodnutím sp. zn. 3481/2008-2.1/KD z 22. apríla 2008 sťažovateľovi nepriznalo postavenie účastníka konania v predmetnej veci. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ rozklad, o ktorom rozhodol minister rozhodnutím sp. zn. 79/2008-rozkl. z 26. júna 2008 tak, že rozklad sťažovateľa zamietol a potvrdil napadnuté rozhodnutie ministerstva.

Sťažovateľ podal proti označenému rozhodnutiu ministra žalobu krajskému súdu, ktorou sa domáhal zrušenia tohto rozhodnutia, ako aj označeného rozhodnutia ministerstva ako správneho orgánu prvého stupňa, a vrátenia veci na ďalšie konanie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 S 156/2008 z 10. decembra 2008 žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku sa sťažovateľ v zákonnej lehote odvolal. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Sžp 12/2009 z 27. augusta 2009 potvrdil rozsudok krajského súdu a sťažovateľovi nepriznal právo na náhradu trov konania.

Podľa názoru sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 3 Sžp 12/2009 z 27. augusta 2009, ako aj postupom, ktorý mu predchádzal, porušil najvyšší súd jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že najvyšší súd v tejto veci postupoval a rozhodol zásadne odlišne ako v inej druhovo identickej veci.

Na podporu názoru, že postupom najvyššieho súdu v uvedených konaniach došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažovateľ vo všetkých sťažnostiach argumentuje ustálenou judikatúrou ústavného súdu týkajúcej sa princípu právnej istoty a v odôvodneniach týchto sťažností zhodne uvádza najmä:

„Dňa 29. 6. 2009 bolo právnej zástupkyňi sťažovateľa doručené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v právnej veci druhovo totožnej s právnou vecou, v ktorej vydaný rozsudok Najvyššieho súdu je predmetom tejto sťažnosti. Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Sžp 41/2009 zo dňa 22. 6. 2009 prerušilo konanie o odvolaní žalobcu (sťažovateľa) proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 S 166/2008-74 zo dňa 20. 1. 2009, ktorým tento súd zamietol žalobu žalobcu (sťažovateľa), ktorým sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného - Ministerstva životného prostredia, ktorým žalovaný rozhodol o nepriznaní postavenia účastníka správneho konania žalobcovi -sťažovateľovi v konaní vedenom podľa zákona o ochrane prírody a krajiny.

Najvyšší súd SR predložil citovaným rozhodnutím vec Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na rozhodnutie o predbežných otázkach...

Z uvedeného vyplýva, že Najvyšší súd SR postupoval vo veci, ktorá je predmetom tejto sťažnosti, zásadne odlišne ako v inej druhovo identickej veci. Z rozhodnutia o predložení veci Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev zo dňa 20. 1. 2009 vyplýva, že Najvyšší súd SR postupoval podľa článku 234 poslednej vety (Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, pozn.), teda že otázku týkajúcu sa výkladu komunitárneho práva musel predložiť Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev, keďže proti jeho rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (v tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na výraz „bol nútený konať“ v odôvodnení citovaného rozhodnutia o prerušení konania). V tejto súvislosti sťažovateľ dáva za pravdu Najvyššiemu súdu SR o jeho povinnosti predložiť vec Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev vzhľadom na to, že proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR nie je prípustný opravný prostriedok podľa OSP a Ústavný súd SR nie je druhou opravnou inštanciou v konaní správneho súdnictva. Pokiaľ ide o odôvodnenie odlišného postupu Najvyššieho súdu SR, tak ako na to poukazuje v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktorá má byť zdôvodnená údajným naznačovaním komunitárneho rozmeru posudzovanej veci v neskorších odvolaniach sťažovateľa, táto skutočnosť je v rozpore s obsahom odvolaní sťažovateľa vo veci sp. zn. 5 Sžp 6/2009 a 5 Sžp 41/2009. Sťažovateľ predkladá v prílohe tohto podania tak odvolanie a podanie, ktorým bolo odvolanie doplnené vo veci, ktorá je

predmetom tohto konania, tak odvolanie a podanie, ktorým bolo doplnené vo veci 5 Sžp 41/2009. Z obsahu týchto podaní sťažovateľa je zrejmé, že tieto sú s výnimkou spisových značiek a dátumov identické. Postup sťažovateľa v odvolacom konaní teda nebol dôvodom na zásadne odlišný postup Najvyššieho súdu SR v dvoch druhovo identických konaniach, v ktorých je sťažovateľ účastníkom konania. Postup Najvyššieho súdu SR, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia napadnutého touto sťažnosťou a vydanie tohto rozhodnutia je v rozpore s článkom, teda s právom sťažovateľa zakotvenom v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ktoré zaručuje každému konať pred súdom zákonom stanoveným spôsobom, ak Najvyšší súd SR sa cítil byť viazaný povinnosťou predložiť vo veci 5 Sžp Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev, potom ak takýmto spôsobom nepostupoval aj vo veci, ktorá je predmetom tohto konania, nepostupoval zákonným spôsobom, tak ako mu to ukladá čl. 2 ods. 2 ústavy SR v spojení s čl. 234 zmluvy o založení Európskeho spoločenstva.“

Na základe tejto argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd uznesením prijal jeho sťažnosti (vedené pôvodne sp. zn. Rvp 1637/09, sp. zn. Rvp 1652/09, sp. zn. Rvp 1688/09, sp. zn. Rvp 1722/09 a sp. zn. Rvp 1834/09) na ďalšie konanie a vo veci samej v náleze vyslovil, že postupom najvyššieho súdu v označených konaniach, ako aj jeho rozsudkami v týchto konaniach došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zrušil tieto rozsudky, vrátil najvyššiemu súdu tieto veci na ďalšie konanie a zakázal mu pokračovať v porušovaní jeho práv. Sťažovateľ vo všetkých uvedených konaniach žiada tiež úhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Kľúčová (a v podstate jediná) námietka, ktorú sťažovateľ vo svojich sťažnostiach uplatňuje, spočíva v tvrdení, že odlišným rozhodnutím najvyššieho súdu v skutkovo a právne obdobných veciach došlo k porušeniu princípu právnej istoty a tým aj k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva čl. 6 ods. 1 dohovoru (sťažovateľ má na mysli uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžp 41/2009 z 22. júna 2009, pozn.).

Sťažovateľ však popri sťažnostiach, ktoré tvoria predmet tohto rozhodnutia, predložil ústavnému súdu aj ďalšie sťažnosti, z ktorých ústavný súd už viacero predbežne prerokoval a uzneseniami rozhodol o ich odmietnutí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (napr. III. ÚS 341/09, III. ÚS 359/09, III. ÚS 390/09, III. ÚS 2/2010 atď.).

Svoje rozhodnutia o odmietnutí týchto sťažností z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd založil predovšetkým na svojom zistení, že týmito sťažnosťami napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu boli identické s viacerými jeho ďalšími rozhodnutiami, ktoré sa týkali obdobného právneho problému vo veciach sťažovateľa (ako žalobcu), a pritom tieto rozhodnutia časovo predchádzali vydaniu odlišného rozhodnutia najvyššieho súdu - uznesenia sp. zn. 5 Sžp 41/2009 z 22. júna 2009, na ktoré poukazuje v týchto sťažnostiach sťažovateľ. Za týchto okolností podľa ústavného súdu „vznieva absurdne tvrdenie sťažovateľa o nepredvídateľnom postupe v rozhodovaní, ktoré predchádzalo odlišnému postupu a ktoré bolo zároveň obdobné s viacerými rozhodnutiami najvyššieho súdu v skutkovo a právne podobnej veci“, pričom „Toto odlišné rozhodnutie zároveň nie je odlišným meritórnym rozhodnutím, ale rozhodnutím o prerušení konania a predložení predbežných otázok na rozhodnutie Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev. Sťažovateľ teda porovnáva obsah rozhodnutí vydaných v odlišnej forme a odlišnej fáze konania (citované z uznesenia sp. zn. III. ÚS 341/09 z 10. novembra 2009).“.

Ústavný súd aj naďalej považuje svoje závery k uvedenej sťažnostnej námietke sťažovateľa prijaté vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach za relevantné s výnimkou sťažnosti smerujúcej proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžp 12/2009 z 27. augusta 2009, ktoré bolo vydané už po odlišnom rozhodnutí najvyššieho súdu - uznesení sp. zn. 5 Sžp 41/2009 z 22. júna 2009, vo vzťahu ku ktorému je argumentácia sťažovateľa s časového hľadiska vyhovujúca. Ústavný súd však napriek tomu považuje, aj pokiaľ ide o sťažnosť smerujúcu proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžp 12/2009 z 27. augusta 2009 za potrebné vyčkat' a meritórne vo veci rozhodnúť až po rozhodnutí Súdného dvora Európskych spoločenstiev. Zároveň ústavný súd dodáva, že materiálny prístup k ochrane základných práv a slobôd nevyklučuje, ale naopak umožňuje, aby ostatné napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu z hľadiska namietaného porušenia ústavou garantovaných práv označených sťažovateľom posúdil aj nad rámec v sťažnosti uplatnených námietok.

Z uvedeného vyplýva, že záver o tom, či vo veciach sťažovateľa najvyšší súd konal v súlade s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru je podmienený tým, či v týchto veciach najvyšší súd ústavne konformným spôsobom interpretoval čl. 9 Aarhuského

dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu odpoveď na túto otázku nemožno formulovať v rámci predbežného prerokovania sťažností sťažovateľa, ale až po ich prijatí na ďalšie konanie v konaní vo veci samej.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) alebo Trestného poriadku.

Podľa § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

V danom prípade sa sťažnosti vedené pod sp. zn. II. ÚS 140/2010 (Rvp 1637/09), sp. zn. II. ÚS 141/2010 (Rvp 1652/09), sp. zn. II. ÚS 142/2010 (Rvp 1688/09), sp. zn. II. ÚS 143/2010 (Rvp 1722/09) a sp. zn. II. ÚS 144/2010 (Rvp 1834/09) týkajú tých istých účastníkov konania (sťažovateľ a najvyšší súd), pričom navyše sú takmer identické z hľadiska právnej argumentácie použitej v nich sťažovateľom, ako aj z hľadiska právneho problému, ku ktorému bude potrebné zo strany ústavného súdu prijať meritórny záver.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažností rozhodol podľa § 25 ods. 3 zákona o prijatí označených sťažností na ďalšie konanie a zároveň ak o ich spojení na spoločné konanie podľa § 112 ods. 1 OSP v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde (bod 1 výroku tohto uznesenia).

III.

Podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy [čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (Ú. v. ES C 325, 24. decembra 2002), v súčasnosti čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (Ú. v. ES C 115, 9. mája 2008 pozn.).

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Vo veciach sťažností sťažovateľa je ústavný súd z hľadiska vnútroštátneho práva súdom, proti rozhodnutiu ktorého nemožno podať opravný prostriedok (čl. 133 ústavy), čo vytvára možnosť na to, aby podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde prerušil konanie o týchto sťažnostiach a požiadal Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke vo veci interpretácie čl. 9 Aarhuského dohovoru. Takýto postup by bol ale nadbytočný, keďže tak už urobil najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžp 41/2009.

Za daných okolností považoval ústavný súd za vhodné uplatniť postup podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde, a preto prerušil konanie o sťažnostiach sťažovateľa až do okamihu zaslania relevantného rozhodnutia Súdneho dvora Európskych spoločenstiev najvyššiemu súdu v konaní vedenom týmto súdom pod sp. zn. 5 Sžp 41/2009.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokoch tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2010